

**Petri Thyræi, E Societate Jesu Doctoris Theologi, Et In
Academia Herbipolensi Olim Professoris, Tractatvs De
Apparitionibvs Sacramentalibvs**

Thyraeus, Petrus

Dilingae, 1640

Capvt IV. Ad quod genus Apparitionum hæ Sacramentales sub specie
peregrinâ & inusitatâ pertineant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64272](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-64272)

res fines in unam Apparitionem coincidunt; & effectus quoque supra enumerati fines dici possunt.

12. Hæc pro varijs Diuisionibus Apparitionis Sacramentalis, sub specie peregrinâ. Singula exemplis illustrare potuimus, sed lectori hunc laborem relinquendum existimauimus; propterea, quod sibi ipse sufficiens esse possit, ex iis, quæ cap. 1. sunt dicta. Ex quo & alias diuisiones licebit colligere.

CAP V T IV.

*Ad quod genus Apparitionum hæ Sacra-
mentales sub specie peregrinâ & inusita-
tâ pertineant.*

Pertinent non ad intellectuales. *visa est, accidit mutatio.*
Non ad imaginarias; non auricu- *Ut quando omnium sensus idem:*
lares. *indicauit.*
Sed ad visibiles, sine oculares. *Quando item magnus timor alla-*
Non semper in speciebus Sacramē- *tus.*
talibus accidit mutatio. *Quando sanguis calice exceptus,*
Ut quando à paucis visa peregrina Item mappas & linteal infecit.
species, aut Christo non con- *Quando species per multos annos*
uenientes. *conservata.*
Quando fructus & finis easdem nō *Frequentius ex parte rei, sine spe-*
postulanit. *cierum nulla fit mutatio.*
Nihilominus vera aliquando, que *Iuxta regulas S. Thomæ.*

1. Nitio lib. 1. de diuinis Veteris Testamenti Apparitionibus, quatuor Apparitionū genera distinximus, ex sententiâ doctissimi Alphon-

Alphonsi Tostati, Episcopi Abulensis, *tum alibi, tum prae-*
cipue q. 2. super cap. 9. lib. 3. Regum. Oculares, alias Auricu-
lares, alias Imaginarias, alias Intelle^tuales. Cuiusnam,
generis sit hæc, quam oratione prosequimur, sub pere-
grinâ & inusitatâ specie Sacramentali, nunc est explican-
dum; præsertim cum constet hanc in numero esse Appa-
ritionum, & certum sit omnem ad harum aliquod genus
reuocari.

2. Facilè verò quis hæc se expedierit, qui & dicta-
rum Apparitionum, & præsentis nostræ expenderit con-
ditionem. Cum enim illarum duæ internæ sint, Imagi-
naria scilicet, & Intelle^tualis: præterea externæ duæ,
Ocularis & Auricularis, hanc mox ab illis separârit: pro-
pterea quod hæc nec solâ imaginatione, nec solâ Intelle-
tus internâ operatione perficiatur.

3. Sic haud difficulter constituet, ad quam Exter-
narum reuocari debeat. Auricularis esse non potest;
quod illa aurium officium requirat, nostra nullum habe-
at. Quid ergo? Ocularem esse oportet. Atque ita est;
indéque constat, quod in oculos atque visum incurant,
aut incurre existimentur, quæ in, vel cum Sacramenta-
libus speciebus noua & insolita obseruantur.

4. Facilius hæc sunt definita, difficilius illud: qua-
lis nam sit Visio, siue Ocularis Apparitio? Triplicem enim
licet distingueri. Una siquidem contingit ex parte visus,
siue visiuræ potentia tantum, quando extra oculum nihil
est eius, quod videri iudicatur. Altera, quando cum
potentia medium tantum concurrit: dum scilicet extra-
oculum res aliqua existens in oculum incurrit, sed tamen

revera non illa est, quæ existimatur videri. Tertia, quando ad hæc duo etiam accedit obiectum, quod videri dicitur, illudque in potentiam visus per medium, sui speciem transmittit, adeoque in potentiam agit: quæ perfecta veraque est visio. Quæ igitur harum trium hæc visio est?

5. Primam quis semper hic existimauerit esse: ideoque non verè in, vel circa Sacramentales species ullam fieri mutationem, quæ in oculos incurrat, sed præter fascinationem, aut delusionem esse nihil. Alius forte in medio, per quod visus fit, quicquid videtur, effungi. Nos vt fieri aliquando non negamus, ita negamus fieri semper.

6. Tria ergo hic censemus probabiliter dici. Primum est, non semper in re, siue specie Sacramentali existere, quod existere quibusdam videtur; siue non semper specierum Sacramentalium fieri mutationem, aut alterationem. Nam si v.g. verè caro, vel puer, vel sanguis fuit, quando hæc videri visa sunt in Sacramenti exhibitione, qui fit, quod qui præsentes Sacramentali actioni fuerunt, & Sacramentum exhiberi conspexerunt, nihil horum notarunt? Notarunt, viderunt, obseruârunt autem solas species Sacramentales, nullum infantem, nullam carnem, nullum sanguinem. Ergo cum species peregrinas notarit unus aut alter, Sacramentales plurimi, potius species has permanisse, quam in peregrinas mutatas esse, credendum est; & non plurium sensibus vim illatam, quam unius aut alterius impositum, vt viderent.

7. At saepe plurimos Sacramentales tantum species vidisse: unum verò aut alterum peregrinas & inusitatas, mul-

multis exemplis est clarum. Nobis sufficiunt ex plurimis tria. Primum est Widekindi Ducis Saxoniæ, qui solus speciem infantis in os communicantium vedit inferri, vnde bene ad ipsum Carolus Imper. Tibi inquit, plus quam Sacerdotibus, & nobis omnibus ostensum est, c. i. n. 1. Alterum est Hebræi, qui & ipse solus vedit puerum, communicantibus porrigi, quem non videbat, qui sacro-sanctum Sacramentum porrigebat Basilius, cap. eod. n. 2. Tertium est Abbatis, qui hostiam, quam conspiciebat, cruentatam vedit, quæ sociis incruenta apparuit. cap. eod. num. 3.

8. Præterea subita specierum mutatio, quam notarunt, qui peregrinas se obseruasse existimârunt, confirmat, quod dicimus. Si enim verè illa specierum fuerant mutatio facta, quid opus erat, ut peregrinæ species mox subtraherentur iis, in quorum gratiam acciderant? Subtraqtas vero mox, docet exemplum Adolphi de Dioferne, cuius c. i. n. 17. mentio facta. In huius enim manibus uno quasi momento Sacramentales species nunc pueri, nunc agni, nunc Crucifixi formam acceperunt.

9. Et quis reuera rem gestam, & non potius nudam visionem, & quæ in re fundamentum nullum habuerit, dixerit Apparitionem, quam iam dictus Abbas cum sociis habuit: illam inquam, quæ visus est Angelus puerum, confidere & offerre; membra item partiri atque secare, quoties Sacerdos Sacramentales species partiebatur? Res recitata est c. i. n. 7.

10. Cum deinde hæ Apparitiones, ut plurimum, acciderint ob priuatas priuatorum hominum caussas: ad fidem

fidem videlicet, vni vel alteri faciendam, vel confirmandam: aut ut quorundam pietati satisficeret: aut denique impostorum & impiorum, confunderetur temeritas & audacia, certè non necesse semper fuit specierum Sacramentalium in peregrinas fieri mutationem: cum etiam, iis saluis dicti effectus in animis hominum, apparentibus tantùm rebus potuerint perfici, quemadmodum apparentibus tantum rebus sèpissimè sunt perfecti.

11. Sed & sine miraculo quasi, hæc specierum, transmutatio aut alteratio secundùm quosdam non contingit. Neque enim eam vim esse existimant naturæ, vt panis species in carnis, aut pueri, vini item in sanguinem, commutare ita subito possit, vt commutatæ in quibusdam Apparitionibus videntur. Quàm verò rara sunt miracula? quàm frequentes hæ Apparitiones? sed miracula nō nisi ex magnis necessariisque caussis fiunt, quæ hic non semper videntur esse.

12. Neque tamen impositum hominibus esse hæc ratione dicendum est, quando puerum, aut carnem existimârunt se videre, quæ reuera nec caro erant, nec puer: quemadmodum neque impositum à Domino discipulis in Emaus, quando sub peregrini specie eundem conspexerunt, neque Magdalenaæ, quando veluti hortulanum, vidit, qui tamen reuera nec peregrinus erat, nec hortulanus. Sicuti enim sub peregrini & hortulanî specie, præsentiam suam testatam Dominus voluit esse, ita hic sub specie peregrinâ testari, se verè in Sacramento præsentem esse: quamvis reuera non puer esset, aut caro, quod videbatur.

13. Cæ-

13. Cæterum quando in speciebus Sacramentalibus nulla facta est mutatio, dupliciter accidere potuit visio peregrinæ speciei, siue Sacramentalis sub peregrinâ specie Apparitio. Primò, vt extra visum, rei quæ videri existimatur, fuerit nihil, quam visionem phreneticis & febre laborantibus familiarem esse nōrunt omnes. Deinde, vt circa species Sacramentales, aut in medio aere, qui interillas & visum intercedit, imago rei quæ videri existimatur, formetur: illaque in oculum videntis, intentionali, vt vocamus, specie sese insinuet, visionemque, siue Apparitionem efficiat. Atque hoc sit Assertorum primum. Addimus

14. Secundum. Sed tamen, quamuis non semper in re, siue in specie Sacramentali, accidat mutatio alteratio-ne, in eaque quod apparet, insit, accidere tamen, quandoque, nemo potest dubitare. An hic omnium sensus semper potuit errare? & quod omnes viderunt, & existimauerunt se eodem modo videre, id non esse, aut fuisse quod videbatur, credi debet? At non raro accidit, vt idem omnes viderint. Quæ hostia à B. Gregorio, mulieri subridenti primùm oblata, sub panis specie, post communem præsentis turbæ orationem in carnem versa est: eandem sub carnis specie non mulier solùm, verùm etiam B. Gregorius, & quotquot præsentes mysticæ actioni fuerunt, sub carnis specie viderunt, & eosq; sub carnis specie permanit, quo usque vt ad pristinam speciem rediret, cōmuni-bus precibus fuit obtentum. Vide cap. i. n. 5. Rursus alia, quæ in Duacensi oppido, è terrâ leuata infantem retulit, hanc non sub panis, sed infantis specie cunctus populus,

E qui

qui ad prodigium conspiciendum aduocatus fuit , aspe-
xit. De quâ cap. i. n. 9.

15. Præterea timor & trepidatio harum specierum
intuitu incussum , vehementer confirmat , quod asserimus .
Quamvis enim hæc etiam nudam quandoque opinionem
atque existimationem sequantur , & non semper externo
obiecto excitentur : externo tamen & facilius , & melius ,
& vehementius excitantur . Quanta verò quosdam tre-
pidatio , quantæ angustiæ in his Apparitionibus inuase-
runt ? Testatur id Iudæus , qui sanguinem ex hostiâ ma-
nantem cernens , quid ageret ignorabat ; nunc hostiam in
flumen coniicit , nunc in ignem , nunc in azymo cōmiftet
omnibus modis miraculum , quod ipsi præsentissimum
supplicium erat allaturum , obscurare contendens . n. 10.

16. Adhæc accidit , quod sanguis non solum sit vi-
sus , sed etiam aliquando calicibus exceptus ; aliquando
manus cruentârit ; aliquando ignem extinxit . An hic
semper sensuum fuit ludificatio ? Non sanguis exceptus ,
sed excipi visus est tantum ? non infectæ mappæ , sed
infectæ visæ ? non manus cruentatæ ? non ignis extinctus ,
sed visus extintus ? Cæterum hæc facta esse , Elenchus
exemplorum cap. i. probat . Vitreis calicibus sanguinem
Iudæi exceperunt , qui in Eucharistiam sœuierunt in re-
gno Poloniæ , de quibus cap. i. n. 11. Sanguis infecit alta-
ris mappas , qui ex hostiâ fluxit , quam addubitans Sacer-
dos consecrauit in Ecclesiâ S. Christinæ Vulsiniis , in ditio-
ne Vrbueretanâ , de quo n. 6. & ex duabus illis , quas con-
fudit Eleazarus Iudæus , de quo , n. 13. sic manus suas cru-
entas obseruauit Sacerdos , de quo n. 19. Et ignem extinxit
ille ,

ille, qui Aufidi in Piceno fluxit aliquando ex hostiâ: & nunc vitreis ampullis inclusus, religiosè afferuatur ad perpetuam rei gestæ memoriam. Vide n. 15. eod. cap.

17. Accedere videtur & hoc, quod non visa modò aliquando pueri species, sed manibus excepta, & aliquò usque gestata sit: quemadmodum, quem inter aluearia reperit, & ad Ecclesiam detulit occultè sepeliendum ille, cuius cap. 1. n. 3. facta est mentio; & quam sibi exhiberi petuit in Sacramento Sacerdos Plegilus, qui quem puerum vidit, contrestatuit, complexus est, pectori admouit, osculis datis prosecutus est, de quo n. 8.

18. Maius adhuc argumentum præbent, quæ hodie adhuc multis in locis extant Sacramentales species, sanguine quo aliquando maduerunt, rubentes. Talis est illa hostia Bruxellensis, à Iudæis pugionibus confossa, quæ etiamnum religiosè & afferuatur, & colitur. Talis, cuius Thomas Bozius meminit, quæ innumeros ad sui spectaculum commouit, iam ab annis ter centum sexdecim, de quâ n. 16. Tales sunt, sacra hostia in linteis Dorchoræ afferuatae, uti ex eodem Bzouio retulimus n. 4. addit. Talis est hostia sanguineo colore, quæ Augustæ in Monasterio S. Crucis religiosè afferuatur, ut retulimus n. 1. addit. Hoc secundolo loco sit dictum.

19. Tertium his addidero. Frequentius ex parte rei, siue specierum Sacramentalium nullam factam mutationem, rarius factam; præsertim quando vel pueri, vel faciei, vel carnis, vel manus forma apparuit. Probant hoc, quæ ad primum Assertorum nostrorum allatæ sunt rationes: & confirmat communis omnium ferè opinio, qui

rarissimas hic credunt accidere reales transmutationes.

20. Seruiunt quoque hic, quas pro hâc re assignat regulas S. Thomas, 3. p. q. 76. a 8. Duobus ille veram, realémque mutationem deprehendi existimat: constantiâ siue duratione rei visæ, deinde multitudine, siue pluralitate videntium. *Contingit inquit, talis Apparitio per realem mutationem, quando talis species (pueri scilicet, vel carnis) ab omnibus videtur; & non ad horam, sed per longum tempus permanet, [ut Augustæ & Dorchoræ.] Nullam autem fieri immutationem ex parte Sacramenti contingit, quando unius videtur sub specie carnis vel pueri, alijs tamen videtur, sicut & prius sub specie panis. Vel quando eidem ad horam videtur sub specie carnis, vel pueri, & postmodum sub specie panis.* Hæ sunt regulæ S. Thomæ. Iam vero species, quarum meminimus, rarius ab omnibus visæ sunt; & quando visæ, ad breue admodum, tempus sunt visæ; quocirca & rariùs realis trasmutatio est facta.

Nec hoc tamen pertinet ad aliquam deceptionem, sicut accidit in magorum præstigijs: quia talis species diuinitus formatur in oculo, ad aliquam veritatem figurandam; ad hoc scilicet, quod manifestetur verè corpus Christi esse sub hoc Sacramento; sicut etiam Christus absq; deceptione, apparuit discipulis euntibus in Emmau. Dicit enim Augustin. in lib. 2. cap. vls. de quaest. Euang. quod cum fictio nostra refertur ad aliquam significationem, non est mendacium, sed aliqua figura veritatis, ait S. Thomas ibid.

PARS II.